

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-2350/2026-4

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Tatjane Kujundžić Novak, predsjednika vijeća, dr. sc. Jelene Čuveljak, suca izvijestitelja i Draženke Deladio, člana vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom Stečajna masa iza KUMULUS d.o.o. u stečaju, OIB 50095347513, Zagreb, Avenija Marina Držića 4, odlučujući o žalbi i dopuni žalbe razlučne vjerovnice NR, OIB: [osobni identifikacijski broj], [adresa], koju zastupa punomoćnik Vedran Podlipec, odvjetnik u Zagrebu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-630/2018-370 od 24. travnja 2026., u sjednici vijeća održanoj 8. srpnja 2026.

r i j e š i o j e

I. Odbija se žalba razlučne vjerovnice kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-630/2018-370 od 24. travnja 2026. u točkama I. i V. izreke.

II. Usvaja se žalba razlučne vjerovnice i ukida rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-630/2018-370 od 24. travnja 2026. u točkama II., III. i IV. izreke.

Obrazloženje

1. Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-630/2018-370 od 24. travnja 2026. je odlučeno da se iz kupovnine namiruju troškovi ovršnog postupka u iznosu od 1.500,00 eura, potom tražbina razlučnog vjerovnika NR u iznosu od 4.146.119,20 eura s time da se isto namirenje odgađa do završetka parničnih predmeta te je određeno da će se preostali iznos predati stečajnoj upraviteljici za namirenje stečajnih vjerovnika.

2. Protiv tog rješenja je žalbu i dopunu žalbe izjavila razlučna vjerovnica iz svih zakonom dopuštenih razloga, navodeći da nema razloga o odlučnim činjenicama te se ukratko ističe kako sud nije pravilno utvrdio da joj ne pripadaju svi troškovi ovršnog postupka. Nadalje smatra da je pogrešno utvrđeno kako postoje uvjeti za odgodu namirenja te ponavlja sve navode istaknute u tijeku postupka pred sudom prvog stupnja i predlaže da ovaj sud usvoji žalbu i preinači pobijano

rješenje. U dopuni žalbe dodatno ističe i kako su povrijeđena legitimna očekivanja žaliteljice.

2.1. U odgovoru na žalbu stečajni vjerovnik JR ističe da žalba nije osnovana te ju predlaže odbiti.

3. Žalba nije osnovana u pogledu odluke o troškovima ovršnog postupka dok je osnovana u pogledu odluke o odbijanju zahtjeva za osiguranje.

4. Ispitavši pobijana rješenja na temelju odredbe čl. 365. te čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22; dalje: ZPP) u vezi s čl. 10. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 71/15, 104/17 i 36/22; dalje: SZ) u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, ovaj sud nalazi da je odluka djelomično pravilna i zakonita a djelomično nije.

5. Iz spisa i pobijane odluke proizlazi da se u ovoj pravnoj stvari namiruju vjerovnici iz iznosa kupovnine od 9.316.589,20 eura dobivene unovčenjem nekretnina u vlasništvu dužnika. U ranijem tijeku postupka pravomoćno je odlučeno o dijelu troškova od 21.304,63 eura i o nagradi stečajnoj upraviteljici u iznosu od 44.943,26 eura te iznos od 5.047.442,15 eura za namirenje stečajnih vjerovnika, dok je u pobijanom rješenju odlučeno o troškovima razlučnog vjerovnika iz ovršnog postupka u iznosu od 1.500,00 eura, o odgodi namirenja tražbine razlučnog vjerovnika u iznosu od 4.146.119,20 eura, te je preostali iznos od 55.279,96 eura određen za namirenje stečajnih vjerovnika.

6. U pogledu naknade troškova ovršnog postupka i to za obračun troškova odvjetnika razlučnog vjerovnika u ovršnom postupku sud je kao prvo utvrdio koje je sve troškove odvjetnik zatražio u tijeku ovršnog postupka zatim je sukladno odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 760/2021 u kojoj je istaknut stav: „U ovršnom postupku započetom prije otvaranja stečajnog postupka nad ovršenikom, a koji je dovršen nakon otvaranja stečajnog postupka nad njime, troškovi zastupanja koji su nastali ovrhovoditelju prije otvaranja stečajnog postupka, ne mogu se dosuditi protiv ovršenika, ako te tražbine nisu prijavljene u stečajnom postupku.“, utvrdio što je prijavljeno u stečajnom postupku. Tako je sud uvidom u prijavu potraživanja stečajnog vjerovnika ŠR od 29. listopada 2018. utvrdio da je taj vjerovnik prijavio tražbinu u iznosu od 12.901.271,80 kuna, te kao pravnu osnovu u prilogu dostavio presude Općinskog suda u Splitu poslovni broj Pi -86/2011, Pi-1015/2011 i Pi-1112/2011, kao i dostavio obavijest o razlučnom pravu. Iz naprijed navedenog nesporno proizlazi da razlučni vjerovnik nije kao stečajni vjerovnik prijavio potraživanje na ime troškova iz ovršnog postupka koji su mu nastali zastupanjem po odvjetniku, odnosno da tražbina nastala u zastupanju po punomoćniku kao trošak nastao do trenutka otvaranja stečajnog postupka nije prijavljen u stečajnom postupku. Stoga je pravilno sud prvog stupnja odbio zahtjev za naknadu troškova ovršnog postupka za iznos od 68.117,50 eura, a kako je sve detaljno obrazloženo u odluci suda prvog stupnja u točkama 10. do 19. obrazloženja.

7. U pogledu naknade troškova ovršnog postupka, a koji troškovi su nastali od dana otvaranja stečajnog postupka, pravilno je sud prvog stupnja utvrdio u točki 20. obrazloženja. Naime tražena je naknada troškova za pristup na dva ročišta i to u iznosu od 8.076 bodova, ali uvidom u zapisnik od 22. ožujka 2017. je utvrđeno kako je isto odgođeno jer je otvoren stečajni postupak te stranke nisu raspravljale već je samo raniji privremeni zastupnik ovršenika dostavio rješenje o otvaranju stečajnog postupka dok je ročište određeno za 22. siječnja 2020. odgođeno na prijedlog ovrhovoditelja uz suglasnost ovršenika radi dogovora oko načina utvrđivanja vrijednosti imovine, dakle pravilno je utvrđeno da za ta dva ročišta razlučnom vjerovniku pripada naknada sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23 i 107/25; dalje: Tarife) - trošak za zastupanja na ročištima na temelju Tbr. 12. u vezi s Tbr. 9. t. 5. Tarife po 25% nagrade iz Tbr. 7. t. 1., 4., 7. i 8. Tarife ali ne više od 50 bodova, što daje ukupno za dva ročišta 100 bodova odnosno 200,00 eura, uvećano za PDV 50,00 eura, sveukupno 250,00 eura. Naime u oba ročišta nije bilo raspravljanja stoga nije jasno temeljem kojih pravila bi postojalo pravo na naknadu troškova u iznosu od 8.076 bodova za ročište u kojem je samo utvrđeno da je otvoren stečaj odnosno za ročište na kojem je baš punomoćnik ovrhovoditelja (ovdje žalitelja) tražio odgodu ročišta.

8. Nadalje je sud prvog stupnja utvrdio da za dva podneska i to od 20. listopada 2020. i 24. listopada 2020. pripada naknada sukladno Tbr. 11. t. 10. Tarife u iznosu od 250 bodova po podnesku. Naime u Tbr. 11. Tarife su izričito propisani podnesci za koje postoji pravo na naknadu u višem iznosu, no predmetna dva podneska nisu oni za koje postoji pravo na naknadu u višem iznosu od onoga navedenog u točki 10. Tbr. 11. Tarife, stoga je pravilno sud prvog stupnja zaključio da je riječ o ostalim podnescima u ovršnom postupku a za koje je propisano da ne može biti viša nagrada od 250 bodova. Uz to, sud prvog stupnja nije odlučivao o tome da li su uopće ovi podnesci bili potrebni za uspjeh u postupku, a kako se nitko nije žalio na usvajajući dio odluke o naknadi troškova postupka, ovaj sud nije ulazio u ocjenu da li su predmetni podnesci bili potrebni ili ne.

9. Dodatno se ističe da žalitelj nije ničime obrazložio zašto smatra da ima pravo na naknadu u punom iznosu od 8.076 bodova jer u Tbr. 11. Tarife propisano: „1. Za sastavljanje prijedloga za donošenje rješenja o ovrsi, prijedloga za protuovrhu, prijedloga za osiguranje, prijedloga za donošenje privremenih i prethodnih mjera, prigovora protiv navedenih prijedloga, te odgovora na prigovore odvjetniku pripada nagrada iz Tbr. 7. toč. 1., 4. i 7.

2. U ovršnom postupku u predmetima iz Tbr. 7. toč. 2. i 3. odvjetniku pripada jednokratna nagrada za cjelokupni postupak u visini od 80 bodova, a u postupku iz Tbr. 7. toč. 9. za sastav prijedloga za donošenje rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave:

- ako je vrijednost glavne tražbine do 40,00 eura nagrada u visini od 5 bodova,

- ako je vrijednost glavne tražbine od 40,01 do 100,00 eura nagrada u visini od 10 bodova.

- 3. Za sastavljanje prijedloga za prokaznu izjavu i prokazni popis imovine odvjetniku pripada 50% nagrade iz Tbr. 7. toč. 1., 4. i 7., ali ne više od 500 bodova.

4. Za sastavljanje prijedloga za odgodu ovrhe odvjetniku pripada 50% nagrade iz Tbr. 7. toč. 1., 4. i 7., ali ne više od 500 bodova.

5. Za sastavljanje prijedloga sudu radi određivanja i provedbe sudske ovrhe temeljem ovršne isprave odvjetniku pripada 50% nagrade iz Tbr. 7. toč. 1., 4. i 7., ali ne više od 500 bodova.

6. Za dostavu ovršne isprave drugim sudionicima u provođenju ovrhe odvjetniku pripada 50% nagrade iz Tbr. 11. toč. 1. i 2., ali ne više od 100 bodova.

7. Za sastavljanje pritužbe ovršenika odvjetniku pripada 50% nagrade iz Tbr. 11. toč. 1. i 2., ali ne više od 100 bodova.

8. Za sastavljanje zahtjeva za naplatu temeljem zadužnice odvjetniku pripada 50% nagrade iz Tbr. 7. toč. 1., 4. i 7., ali ne više od 500 bodova.

9. Za sastavljanje dražbenih uvjeta odvjetniku pripada nagrada iz Tbr. 7. toč. 1.

10. Za sastavljanje ostalih podnesaka u ovršnom postupku ili postupku osiguranja odvjetniku pripada 25% nagrade iz Tbr. 7. toč. 1., 4. i 7., ali ne više od 250 bodova.“

10. Slijedom navedenog, pravilno je sud prvog stupnja utvrdio da osnovano razlučni vjerovnik potražuje naknadu troškova ovršnog postupka u ukupnom iznosu od 1.500,00 eura odnosno sa osnove troškova sastavljanja za dva podneska prema Tbr 11. t. 10. Tarife pripada mu 250 bodova odnosno 500 bodova za dva podneska u iznosu od 1.000,00 eura, uvećano za PDV 250,00 eura, sveukupno 1.250,00 eura te trošak pristupa na dva ročišta koja su odgođena dakle sveukupno mu pripada 1.500,00 eura.

11. Slijedom navedenog, neosnovano žaliteljica ističe kako je sud prvog stupnja pogrešno utvrdio odlučne činjenice i povrijedio njezina legitimna očekivanja. Naime, ona je pravni slijednik iza ranijeg vjerovnika ŠR i ima ista prava kao što je i on imao, stoga kako on nije prijavio troškove ovršnog postupka, to niti njoj ne pripada pravo na naknadu troškova ovršnog postupka u ovoj pravnoj stvari, a koje troškove nije prijavila u stečajnom postupku. Pravilno je odlučeno da ima pravo na naknadu troškova koji su određeni u rješenju o ovrsi, a što žalitelj niti ne osporava. Dakle u ovom dijelu je pravilno sud prvog stupnja odlučio o naknadi troškova ovršnog postupka i to u skladu sa sudskom praksom koja ističe da se svi troškovi koji su nastali do dana otvaranja stečajnog postupka mogu namirivati samo kao tražbine stečajnih vjerovnika. Iako se sud prvog stupnja pozvao na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev 760/2021, predmetni pravni stav je identičan od donošenja Stečajnog zakona 1996. godine stoga neosnovano žalitelj ističe kako je predmetna odluka suprotna uobičajenoj sudskoj praksi i da vrijedi legitimna očekivanja žalitelja. Dodatno se ističe da odluka o naknadi troškova ovršnog postupka nije bila ranije pravomoćno donesena, stoga nisu ni postojala legitimna očekivanja vezano uz naknadu troškova. Slijedom navedenog, odbijena je žalba u pogledu odluke o naknadi troškova postupka.

12. Sud prvog stupnja je temeljem nalaza i mišljenja vještaka utvrdio da ukupan dug s kamatama iznosi 4.146.119,20 eura, pa se tražbina razlučnog vjerovnika utvrđuje u tom iznosu. No, kako je stečajni vjerovnik JR osporavao tražbinu razlučnog vjerovnika NR te je pokrenuo i dva parnična postupka sud prvog stupnja je pravilno odlučio odgoditi namirenje. Tražbinu je razlučna vjerovnica stekla od ŠR i IR, a u tijeku su parnični postupci kojima se osporava kako nastanak

tražbine tako i prijenos putem cesije. Naime, ovršni postupak je izvanparnični postupka u kojem sud nije ovlašten sam utvrđivati sporne činjenice, već stranke moraju u posebnom parničnom postupku utvrđivati odlučne činjenice. Stoga je i u ovom slučaju jasno propisano da se sud u slučaju kada se osporava tražbina uputiti osporavatelja na pokretanje postupka te odgoditi namirenje jer tražbina koja bi se trebala namiriti nije nesporna.

13. Kako je ovo izvanparnični postupak u kojem ovaj sud ne može utvrđivati sve sporne činjenice, a koje se moraju utvrditi u pokrenutim parničnim postupcima, ovaj sud nije ispitivao navode žalbe u dijelu u kojem ističe kako smatra da osporavatelj neće uspjeti u pokrenutim postupcima. No, ističe se da se neosnovano žalitelj poziva na možebitnu povredu legitimnih očekivanja jer je u ovoj pravnoj stvari pravna slijednica razlučnog vjerovnika znala ili morala znati da je predmetno potraživanje sporno i da treća osoba osporava pravilnost stjecanja njezinog prava. Naime, pojam legitimnih očekivanja danas se najčešće razmatra u okviru načela pravne sigurnosti, osobito u vezi sa zabranom retroaktivnog djelovanja propisa i zaštitom stečenih prava. Najčešće dolazi do izražaja prilikom izmjena zakonodavstva, kada se postavlja pitanje može li se novi propis primijeniti na pravne situacije koje su nastale prije njegova stupanja na snagu, ali još nisu dovršene. Ako je pravni odnos već okončan, riječ je o stečenom pravu na koje se primjenjuje zabrana povratnog djelovanja propisa. Načelo legitimnih očekivanja koristi se i pri procjeni dopuštenosti naknadnih pojedinačnih mjera javne vlasti koje utječu na već završene pravne odnose. Drugim riječima, ono pomaže utvrditi može li i u kojoj mjeri kasnija odluka javnopravnog tijela, donesena na temelju zakonske ovlasti, imati učinak na pravne odnose koji su prethodno uređeni konačnim pojedinačnim aktom. Jedan od ključnih elemenata vladavine prava jest pravna sigurnost pojedinca u pogledu njegova pravnog položaja, osobito kada je taj položaj potvrđen odgovarajućim pojedinačnim aktom. Pravnim subjektima treba omogućiti da planiraju svoje postupke uz predvidljivost njihovih pravnih posljedica. Stoga oni u pravilu očekuju da će se neriješene pravne situacije rješavati prema propisima koji su bili na snazi u trenutku kada su započeli svoje djelovanje. Zbog toga se može govoriti o mogućoj povredi načela vladavine prava ako se na već započete pravne odnose primjenjuju propisi ili mjere koje tada nisu postojale. Ipak, postoje okolnosti u kojima je takva primjena dopuštena, primjerice kada je izričito propisana zakonom ili kada zaštita javnog interesa prevladava nad interesom pojedinca. Kod pravnih odnosa u kojima je postupak za ostvarivanje određenog prava već pokrenut, važno je spomenuti institut ultraaktivnog djelovanja propisa. Riječ je o situaciji u kojoj zakonodavac odlučuje produžiti primjenu propisa koji je formalno prestao važiti, i to na postupke koji su započeli prije njegove izmjene, ali još nisu dovršeni. U takvim slučajevima načelo legitimnih očekivanja u pravilu nije odlučujuće, jer primjena starog propisa proizlazi iz zakonodavne odluke, a ne iz očekivanja pravnog subjekta. Stoga neosnovano žaliteljica ističe kako su povrijeđena njezina legitimna očekivanja jer je ona u trenutku stjecanja tražbine iza SR i IR znala da postoje osporavanja predmetne tražbine te da postoji mogućnost kako neće steći tu tražbinu jer ista ne postoji.

14. No sud prvog stupnja je pogrešno primijenio odredbu čl. 118. st. 8. Ovršnog zakona koja propisuje: „Na prijedlog osobe čija je tražbina osporena sud može odgodu donošenja rješenja o namirenju i namirenje tražbine te osobe uvjetovati davanjem primjerene jamčevine za štetu koju bi ta osoba mogla pretrpjeti

zbog odgode namirenja. Ako osoba koja je osporila tražbinu ne da primjerenu jamčevinu u roku koji joj je određen, smatrat će se da tražbina nije osporena.“

15. Dakle sud prvog stupnja je pogrešno odbio prijedlog za određivanje jamčevine, jer sam zakon uopće ne propisuje mogućnost suda da u potpunosti odbije zahtjev za davanje jamčevine. Naime, nakon što je razlučni vjerovnik zatražio uplatu jamčevine, sud prvog stupnja mora utvrditi da li je taj iznos koji on traži primjeren za štetu koju bi mogao pretrpjeti zbog odgode ovrhe. Dakle, osoba koja traži uplatu jamčevine mora jasno i točno odrediti koji iznos jamčevine traži i to mora obrazložiti na način da se može utvrditi kolika bi šteta bila u određenom vremenskom razdoblju za koji se odgađa ovrha. Stoga upravo onaj koji traži uplatu jamčevine mora obrazložiti ekonomske parametre tog zahtjeva na isti onaj način na koji bi potraživao naknadu štete zbog kasnije uplate (npr. kamate na oročene štedne uloge ili dokazan iznos moguće štete i sl.).

16. Nakon što se sudu dostavi obrazloženi zahtjev za određivanje jamčevine, sud prvog stupnja će utvrditi koliki bi iznos bio primjeren te donijeti odluku o tom primjerenom iznosu i pozvati treću osobu koja osporava tražbinu na uplatu jamčevine te će ako/kada jamčevina bude uplaćena odlučiti o odgodi namirenja.

17. Slijedom navedenog proizlazi da su u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti za donošenje pobijanog rješenja u dijelu u kojem je odlučeno o troškovima postupka, pa je u tom dijelu valjalo žalbu odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsko rješenje prema odredbi čl. 380. t. 2. ZPP-a u vezi s čl. 10. SZ-a, no sud prvog stupnja je pogrešno primijenio materijalno pravo kada je odbio prijedlog za određivanje jamčevine, stoga je u tom dijelu žalba uvažena te je ukinuta odluka suda prvog stupnja u tom dijelu. U ponovljenom postupku će sud prvog stupnja postupiti sukladno uputi u ovom rješenju.

Zagreb, 8. srpnja 2026.

Predsjednik vijeća
Tatjana Kujundžić Novak